

отношение го познавамъ доста добре.“

„Нѣма да мине дълго, и тоя она ще изчезнатъ, които сж му на пжтя“.

„До днесъ липсалъ ли е нѣкой“.

„Тепърва може да се случи“.

Тѣй защищаваше Тимолеонъ брата си вѣрно съ слова, както тогава съ щита и съ меча.

\* \* \*

Следъ нѣкое време нѣколцина коринтци пропаднаха безследно. Тимей се загуби въ крепостъта която Тимофанъ смѣташе за своя столица. Сжщо изчезна и Клеоменъ. Цѣло едно семейство не се чу не се видѣ вече. Много чифлици бидоха заграбени отъ чиновници на мощния властелинъ, кораби сжщо бидоха отчуждени, данъци бидоха наложени, за които Народното Събрание нищо не знаеше.

„Това е насилническо владичество!“ се извика въ Коринтъ. „Той посреща и изпраща чужди пратеници, безъ да ни пита, и свързва договори и съюзи, както нему е угодно. Кой му е далъ тая власт? Народа не му я е далъ. И ние живѣемъ сега като варвари подъ игото на единъ човѣкъ, отъ свободни елини станали сме сжщински робе“.

Никого не загрижваше тая работа повече отъ Тимолеонъ, брата на тиранина. Той не можеше повече да го защищава. Знаеше той много повече и за по-лоши нѣща отъ другитѣ. Той знаеше, че суровия, властолюбивия неговъ братъ бѣ хвърлилъ нѣкои люде въ тъмница, а нѣкои съвсемъ бѣ очистилъ, а именно тия, за които се мислѣше, че сж отпжтували или избѣгали, само и само да затвърди своето властничество. Сърдцето се кжсаше на справедливия, благороденъ мжжъ, и дълго избира той между братъ и отечество, ала най-сетне той си спечели на своя страна двамина близки роднини, Ешилъ, зетя на тирана, и Ортагоръ, единъ справедливъ мжжъ. И сега настѣпиха сериозни минути.

\* \* \*

Тимофанъ не даваше никой да се явява предъ него. Слугитѣ му имаха заповѣдъ, да не пропускатъ да се промъкне никой, който имъ се вижда подозрителенъ, ала най-близкитѣ роднини на господаря на крепостъта, разбира се, не биваше да отблѣсватъ Тримата мжже, прочее, дойдоха въ палата и поискаха таенъ разговоръ, който имъ се даде. Братътъ се изстѣпи предъ тиранина и взе да му говори.

„Ти знаешъ, Тимофане, че азъ ти спасихъ веднажъ живота въ боя.“

„Защо разчепкувашъ стари истории!“ рече Тимофанъ сърдито.

„Азъ искахъ да те имамъ за отечеството и за твоя родъ.“

„Вѣрвамъ го. Говори по работата! Единъ владетель нѣма много време. Какво искашъ?“

„Искамъ още веднжжъ да те спася. Ти си на пжтя да станешъ царъ. Ще отречешъ ли това?“

„Ни най-малко. Срамъ ли те е да бждешъ брагъ на царъ?“

„Да, срамъ ме е, честно казано. Свободата е най-високото нѣщо, къмъ което елини на се стреми; тя е въздуха, въ който ние само всички можемъ да живѣемъ. Помисли, колко тежко прегрѣшвашъ, като имъ я отнемашъ, на твоитѣ съграждани, които ти довѣриха напълно главното командване на войската. Нимà единъ царъ трѣбва да бжде суровъ и лукавъ, ако иска да се затвърди. Немà той трѣбва да прогони способнитѣ люде или да ги обезвреди, понеже тѣ му гледатъ въ прѣститѣ, и вмѣсто тѣхъ да издигне лоши люде, отвратителни създания, защото му сж нуждни да го крепятъ. Кжде остава тогава благополучието на държавата, щомъ лошотията зема преднина? Кжде остава семейното щастие, когато правоимеющия не е сигуренъ, поради недостойни люде, за имота си, а неговитѣ съграждани, за свободата и живота си! Кжде остава уважението и доверието на съседитѣ?“

„Днесъ си нѣщо разположенъ за шигуване.“

„Брате мой, говоря ти сериозно, най-сериозно. Отпжди отъ себе си мисълъта да властвувашъ надъ другитѣ хора, търси своята гордостъ въ туй, да бждешъ свободенъ коринтецъ, сложи мощъта си долу!“

„Никога! Лудъ е тоя, който си дава правото, което той може съ сила да защити! Правото за царъ не може да се мѣри съ общата мѣрка, която се прилага за гражданитѣ. Какво го е грижа царя за благополучието на хилядитѣ. Да измратъ всички и да се невидятъ! Колкото по-много люде страдатъ за единъ тронъ, толкова по-голъма е неговата стойностъ. Какъвъ пълководецъ би билъ тоя, който би се потопилъ въ сълзи, когато извѣстенъ брой отъ войницитѣ му бжде уничтоженъ! Истинскиятъ пълководецъ поставя нѣколко отряда на нѣкое загубено мѣсто и ги пожертвува, и чрезъ туй затвърдява той своето положение и запазва надмощието.“

„Ние присъединяваме нашитѣ молби къмъ тия на твоя братъ“, рекоха другитѣ двамина. „Сложи властъта, дай на Коринтъ дълго жадуваната свобода отново!“

„Не!“

„Върни на страната свободата!“

„Не, а сега оставете ме, търпението ми се изчерпа и не ще чуж по-нататкъ ни една отъ тия думи, безъ да я накажа строго.“